

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ θὰ ἦμ' ὁ "Ἀρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

"Εγὼ θὰ ἦμαι τάλογο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ ὁ καβδαλάρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ

"Αχ ! Μπέη μου, 'Αλήπασσα, καὶ τῆς κουζίνας γλάρο,
Γιαννάκη, Γιάννη, Γιάνναρε, καὶ πότε θὰ σὲ πάρω ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

"Αχ ! καὶ νὰ ἤμουν κόκκορας καὶ νᾶταν κότταις οὐλαίς
"Ἡ παραμάνναις ἢ γλυκεραῖς κι' ἢ ζηλεμέναις δούλαις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Φτύσε 'στὸν κόρφο σου εὐθύς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

"Εξέχασα, Μαρούλα . . .

"Ὀ ! ναί ! μοῦ φθάνεις μόνο σὺ, δὲν θέλω ἄλλη δούλα.
Τῆς ἀπαρνειοῦμαι ὅλαις πλὴ καὶ Γιάννης ὅπως πρῶτα
Μαζί σου, Μάρω, θὰ περνῶ χαρὰ, ζωὴ καὶ κόττα.
Καὶ σὰν γεράσω μιὰ φορὰ θὰ λέω εἰς τοὺς ἄλλους
Πῶς 'πῆρα γιὰ παράσημα 'στὸ τακτικὸ τρεῖς κάλους.
'Αλλὰ τί λέω ; . . ὄχι . . ναί . . ὁ πόλεμος ἄς γίνη . .
'Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρ' ὁ χαλασμός . . ρουθοῦνι ἄς μὴ μείνη.
Δός μου τουφεκία καὶ σπαθιά καὶ μπόμπαις καὶ κανόνια,
Μουλάρια, ἄλογα, τορπιλλ, τσαπράζια καὶ μιλιόνια . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καλὲ τί λές, Γιαννάκη μου, ποῦ νὰ σοῦ τᾶβρω ὅλα ;
"Εγὼ δὲν ἔχω τίποτα παρὰ μιὰ κατσαρόλα.

Καὶ ἰδοὺ τινι τρόπῳ πειραχθεὶς ὑπὸ δαιμονίου μεσημβρι-
νου—διότι ἦτο μεσημέρια—ὅπως λέγουν οἱ ἐξορκισμοί, κα-
τῶρῳσα νὰ γράψω τὴν μακρὰν ταύτην καὶ ἀσυνάρτητον
συρραφὴν περὶ Μεσσαλίνας, ἣτις ἀμφιδάλλω ἂν μὲ ἐνθυμήθῃ
ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν τῆς, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ διὰ τὰς
ἰδικὰς σας. 'Αφῆκα πρὸς στιγμὴν τὸ προσωπεῖον τοῦ γελο-
τοποιοῦ καὶ ἠθέλησα νὰ ὑποδυσθῶ τὸν κόθορνον τῆς τρα-
γωδίας, ὅπως ὁ κ. Νικηφόρος ὑπεκρίνετο προχθὲς τὸν Πραι-
τωριανόν. Συρίζατέ με, καὶ δὲν θέλω τὸ πράξει πλέον.

Φίλε μου, Γαβριηλίδη, θέσον τὴν *Μεσσαλίαν* μου ταύ-
την εἰς τὰ ὑπόγεα τῆς ἐφημερίδος σου, καὶ χώρισέ την ἀπὸ
τὰ λοιπὰ ἄρθρα μὲ μίαν γραμμὴν.

Μεσσαλίνα γεννηθεῖσα ὑπὸ τὸ καῦμα δὲν ἤξεύρω πόσων
βαθμῶν Ρεωμύρου, εἶνε ἱκανὴ νὰ λυσάξῃ.

Bobb.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δός μου σοῦ λέω, εἰδεμὴ κομμάτια θὰ νὰ γίνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Τρελλάθηκες, Γιαννάκη μου, καὶ εἶσαι γιὰ τὴν Τήνο.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δός μου σοῦ λέω, εἰδεμὴ . . χά ! χά ! σοῦ χωρατεύω . .
δὲν σοῦλεγα πῶς σὰν πεινῶ κατακλυσμούς γυρεύω ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

"Ἀμμ' ἔλα τὸ λοιπὸν νὰ φᾶς νὰ πάψῃς τὴ μουρμουρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζήτω τῆς Μάρως τὸ φαγεῖ κι' ἡ σπητικιά κουλουῦρα.

"Ὀ ! σὲ βλέπω καὶ πάλι, κουζίνα,

Κατσαρόλαις, ταψιά, τεντζερέδες . . .

"Ὀ ! καὶ πάλι θὰ ζῶ 'στὴν 'Αθήνα,

Κι' ἀντὶ Τούρκους θὰ τρώγω κεφτέδες.

"Ανατέλλει εἰρήνης ἡμέρα,

Καὶ ὁ Γιάννης ἐμπρὸς μὲ καρδιά

Θὰ σηκώνῃ 'ψηλὰ γιὰ παντιέρα

Τῆς Μαρούλας τὴν ἄσπρη ποδιά.

"Αλλὰ ὄχι, παιδιὰ . . σηκωθῆτε

Μὲ κουράγιο, μὲ θάρρος κι' ἐλπίδα,

Καὶ 'στὸ μέλλον μιὰ 'μέρα θὰ 'δῆτε

Δοξασμένη μεγάλη πατρίδα.

Μὴν κοιμᾶσθε βαρεῖα ξαπλωμένοι

Σὰν τεμπέλης τῆς "Ἀρτας πασσᾶς,

Καὶ ἡ δόξα μὲ δάφναις προσμένει

Τῇ σημαίᾳ τοῦ ἔθνους καὶ Σᾶς.

Souris

ΑΠ' ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΛΙΔΟΣ

Καλοναιρινά.

I'.

Ξυπνάει κάθη δειλινὸ τὸ μαῖστράλι ὅλο δροσά,
Κι' ὅπου λευκὸ πανάκι 'δερῇ, 'ς τὸν κόρφο του φωλιάζει
'Ο ἥλιος φεύγει δλόλαμπρος, χωρὶς νὰ καίῃ, καὶ 'μοιάζει
Παλληκαρὰ ποῦ νιώθεται κι' ὅταν τοῦ λείπ' ἡ ἀρματωσὴ.

Καριτωμένος οὐρανός! τὴ γαλανή του φορεσά
Με συννεφάκια ἐδῶ κι' ἐκεῖ γαρνιρισμένη βάζει.
Τὸ γαλανό του στολισμὸ βασιλικά σκεπάζει
Πορφύρα ποῦ ταῖς ἀκραις τῆς κρόσσα στολίζουσε χρυσά.

Ἄλλου ἡ λίμνη οὐρανιά, μὲ ὅβι κοιμισμένη,
Κι' ἄλλου μελαγχροινώτερη μὲ κυματάκια πλουμιστή,
Κυττάει σὰν τὸν οὐρανὸ νᾶνε κι' αὐτὴ ἔντυμένη.

Καὶ ἡ πορφύρ' ἀπλώνεται πλατειά, καινούρια, ταιριαστή,
Ἀντάμα καὶ ἔς τῆς θάλασσας καὶ ἔς τοῦρανοῦ τὴ χάρι,
Σὲ βελουδένιο πάπλωμα σὲ νιόνυφο ζευγάρι.

Κωστής.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

BALLO IN MASCHERA.

Δύο χιλιάδες θεαταί, τέσσαρες πράξεις, διακόσιοι στέφανοι καὶ ἀνθοδέσμαι, ἐν ζευγος περιστέρων, δύο παραφωνίαί τοῦ βαρυτόνου, ὀκτακόσια ἐξήκοντα ἐν βήματα τοῦ Ὁσκάρ, ἐν φαναρίκι πρὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐν φράγκον τὸ ὅποιον ἔδωκα διὰ τὴν ἀμαξάν ὅπως μεταβῶ εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα», ἄθροίζόμενα ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ Ballo in Maschera.

Ὁ Ballo in Maschera, εἶνε ὡς ἡδυνήθη νὰ πεισθῶ, μελοδράμα ἀρεστὸν ἐν Ἀθήναις. Οὐδέποτε ὁ «Ἀπόλλων» ἀρ' ἔς ἡρᾶτο τῶν παραστάσεων του, εἶδεν ἐντὸς τοῦ περιβόλου του μεῖζον θεατῶν πλῆθος. Καὶ οἷον πλῆθος! Κομφόν, φαιδρὸν, μυροβόλον. Πέτασοι θαρραλέως ἀνεστραμμένοι, πέτασοι αἰδημόνως κυρτούμενοι. Χειρόκτια λευκά, χειρόκτια gris-perle. Φθινόπωρα καὶ ἀνοιξεις. Ὁφθαλμοὶ περιπληγῆται καὶ ὀφθαλμοὶ μονάζοντες. Φλυαρίαι, λογοπαίγνια, ἀκκίσματα, μπακλαβάδες, ὅτι τέλος πάντων εὐηρεστήθη νὰ καταπέμψῃ εἰς τὴν γῆν ὁ ὕψιστος ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς μαλακύνσεως τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν ἄρθρων τῆς ὤρας.

Ἀληθὲς εἶνε — καὶ ὁ Θεὸς ἔστω μοι ἔλεος ἂν ψεύδωμαι — ὅτι ἐνίοτε ὅτε τὸ πλῆθος ἐχειροκρότει ἡκούοντο καὶ ὕλα καὶ κυνῶν, ὅτινες δὲν εἶχον δικαίωμα διότι εἶμαι βέβαιοι ὅτι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσιτήριον. Ἀληθὲς εἶνε ἐπίσης ὅτι ἐφθάνον ἐνίοτε μέχρι τῶν νεύρων τῆς ὀσφρῆσεως αἰχμηρὰ ἡ ἀδηλὸς διαπνὴς ποδῶν ἐργασθέντων ἐπὶ πολὺ φαίνεται δι' ἑλκὸς τῆς ἡμέρας, ὅτι εἰς στρατιωτικὸς εὐηρεστήθη νὰ μοὶ πατήσῃ τὸν πόδα, καθὼς ἂν ἦτο τουρκικὸν ἔδαφος. Ἄλλα τίς προσέχει εἰς τοιαύτας μικρότητας;

Αὐτὰ ἔλεγον πρὸς φίλον μου τινα, ἑκατονταεικοσιδραχμὸν ὑπάλληλον, πολὺσαρκον ὅσον καὶ εὐαίσθητον, μεθ' οὗ ἡ ἀρωμὴν εὐχαρίστως τὸ μελοδράμα.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ballo in maschera εἶνε ἀνοήτως καὶ σχεδὸν γελοίως διεξηγμένη ἐν τῷ δράματι τοῦ Piave. Ὁ μακαρίτης αὐτὸς ποιητὴς διέστρεψε κατὰ βούλησιν τὸ ιστορικὸν ἐπεισόδιον τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Γουσταύου Γ'. δολοφονηθέντος πράγματι ἐν τινὶ χο-

ρῷ μετημφιεσμένων ἐν Στοκχόλμῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγκαρστρέμο. Τὸν Γουσταῖον Γ'. ἐκεῖνος ὅπως ἐνίοτε ὁ Κουμουνοδοῦρος μετέθηκεν εἰς Βοστώνην! καὶ ἀπὸ ἡγεμόνος διώρισεν αὐτὸν διοικητὴν! Τὸ δράμα ἐν συνόλῳ εἶνε ὀρθόλυμα, μαγειρεῖ μένον μὲ κοκκινωπύπερον, ὃ τινὶ ἔχρᾶτο καὶ ὁ μακαρίτης Βαλαωρίτης. Ἄν. θέλετε μετ' εἰς παρέχῃ τὴν φράσιν τῆς τρίτης πράξεως: Ἀκούω τὰ ἔχρη τῶν ἀνηλεῶν βημάτων. Ἀλλοίμονον! καὶ ἂν τὰ ἔχρη ἦσαν κατὰ τύχην ἐλεήματα; Τότε βέβαια θὰ ἔβλεπε τὸν ἥχον τῶν.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα εὔρε καλὸν ἀνάδοχον, τὸν πλούσιον ἐν μελωδικῇ ἐμπνεύσει Βέρδην, ὅστις περιβαλὼν αὐτὸ μὲ τὰς περιπαθεῖς ἁρμονίας του, ἔκαμεν ὥστε νὰ μὴ ἀκούωνται πλέον τὰ ἔχρη.

* *

Ἡ παράστασις εἶχε καὶ ἐτέραν σπουδαιότητα. Ἦτο πολιτικὸν ζήτημα καὶ ἐπρόκειτο νὰ μετρηθῶσιν οἱ ψῆφοι, διότι ἦσαν καὶ αἱ δύο πρῆμαι, κατ' ἀντιμωλίαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Οἱ δυσηρεστημένοι εἶχον ἐνωθῇ μετὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ἡ contralto μὲ τὰς ὀλίγας ψήφους τῆς ἔμεινεν οὐδετέρα ὡς Δηλιγιάννης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἔμεινεν ἀμφίβολον, διότι καὶ μὲν ἡ Κιαραμόντη ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐν κἀνεον ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἡ Κατάνεο ἔχει δύο περιστέρους. Τώρα, κατὰ τὸ συνταγματικὸς πολιτεύεσθαι τοῦ κ. Ροντήρη, αἱ περιστέραι ἀξίζουν περισσότερα ἀπὸ τὰ κἀνιστρα, διότι τρώγονται. Ἄλλ' ἡ συμπολίτευσις προετοιμάζει, ὡς ἡκούσαμεν, δύο σφαγὰ καὶ εἰκόσι κουραμάνες. Ἄς ἴδωμεν.

Ἀκουσθέντες πλησίον μου.

— Διατί τῆς πετᾶν τόσα μπουκέτα;

— Διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε κατὰ τῆς ἄλλης.

— Τί κατὰ εἶν' αὐτά!

Ἄλλο.

— Καὶ τὰ περιστέρια τί θέλουν;

— Εἶνε σύμβολον ἀγνείας.

— Σύμβολον ἀγνοίας; . .

* *

Ὁ Ballo in Maschera ἐπέτυχεν πλέον ἢ ὅσον ἐπεριμένον. Μέχρι τῆς τρίτης πράξεως μάλιστα ἔβαινε λαμπρά, εἰς τὴν τετάρτην ἐκλονίσθη κᾶπως, καὶ περὶ τὰ τέλη συνέβη χασμῶδία τις εἰς τὸν χορὸν καὶ τὴν ὀρχήστραν, ἥτις διωρθώθη τὴν ἀκόλουθον ἐσπέραν. Ὁ ὑψίφωνος καλὸς ὡς πάντοτε· ἀλλὰ καὶ ἡ ὑψίφωνος Κιαραμόντη, ἣν ἐφοδούμεθα, ἐντέσχε εἰς τὸ δύσκολον μέρος, καὶ ἡ ἐτέρα ὑψίφωνος, καὶ ἡ contralto καὶ ὁ βαρύτονος, ἔψαλαν καλῶς. Περὶ τοῦ βαρυτόνου ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὅταν δὲν ἐκρήγνυται εἰς κραυγὰς, ὡς ἔπραξεν ἄπαξ ἡ δις ἐνῶ ἔψαλλε τὸ Eri tu, μένει πάντοτε καλὸς τεχνίτης. Ἐν γένει ὁ Ballo in Maschera ἐπέτυχεν καλλίτερον καὶ τοῦ Ριγολέττου, καὶ τῆς Αἰνδας, καὶ τῆς Τραβιάτας.

* *

Ἐγὼ ἐνθουσιάσθην· ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς στιγμὰς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου. Ἐχειροκρότησα καὶ ἐγὼ, καὶ ὅταν εἶδα τὰ ἄνθη καὶ τὰ περιστέρια, ἠτοιμάσθην νὰ βγάλω καὶ ἐγὼ τὰ παπούτζια μου, τὰ ὅποια μὲ ἐστένευον καὶ νὰ τὰ ρίψω, ἀλλ' εἰς φίλος μου μὲ ἐκράτησεν.

Μὴ λησμονήσητε ὅτι καὶ ἐγὼ φλογίζομαι ἐνίοτε, διότι εἰς τὰς φλέβας μου ρεῖ . . . πετρέλαιον.

Τενεκές.